

Auda faewab surnomattiija.

Ehhitatud walges surno-rüdis,

Lille-pärjakene juuste sees,

Ingab Ello, fedda Jummal üdis,

Kedda leinab iggamees.

Temma Arnsad, surēs kuvastusse;

Unnustavad mängid, tansuga,

Seiswad murret surno-firsto juures,

Siuwad lilli loetto nuttuga.

Nuttowähärt ep olnud ükski ennam

Rui sa hea, wagga lapsote,

Taevas polle ükski walm ka fennam

Rui so ing, mo Elloke.

Rui üks ingel seisis tuule lehkes

Temma omma urtsikuse ees:

Nurme-kannid ollid temma ehtes,

Rinna-illo erjavitса-dis,

Påwa warjuks ollid tule-tiwad,

Leppik temma ehtimise paik,

Külla allik olli temma pegel,

Jõggi temma palle-läik.

Kennad wisid paistid fui kuwalge

Temma silmas, temma palge peal;

Ilimasuta, ni fui taevas selge,

Olli temma jut, fui ingli heál.

Poiste silma pölleru tullukene

Kumas Palli tüttarlapsese,

Kessel üksnes ormas pejokene

Olli mele járrele.

Willem üksnes! Rewadine illo

Üidis pühhapäw neid wainule:

Selge Taevas, laddus öhto-willo

Melitas neid seál ka tansule:

Ello siddus kenna sidi paela

Pejo kubbarale leiko a'al,

Langes ümber temma wässind faela

Rui ta puhkas nabra naal;

Ello kandis Willo wihihud röhko,

Sihis wihiho kandes pejofest,

Kunni willo lätte jöudis öhto

Ehha mahha iilgas pilwetest.

Ello olli pejur wägga Pallis

Påwa-mötte, unnenäggö ka;

Kuida Ello omma peigo fallis

Ei wöi üllesräkida.

Willem! Willem! Surno-kellad üüdwad

Nuttas tduseb aua-laulo heál,

Mustas rideb surnomatijad püüdwad